

Na otčevem grobu.

Zložil **Mihael Mihajlov**.

Povedi, mračni me grobar, s seboj,
Na zéleni, na senčni grob njegov,
Kjer križ železen, kamenit je krov,
Pod njim počiva otec svet pokoj.

A dobro ti je tukaj, otec moj!
A jaz potujem pot ti negotov
Brez smotra, brez prijateljev, drugov,
Brez sreče, sam, a z dušoj žalostnoj.

Zakaj si pravil, otec, mi nekdam
O svetski sreči, otec? Sèn je, sèn!
Življenje je sovraštvo, večni boj . . .

Pač ljubim te, a ker te ljubim, znaj,
Ne voščil bi ti spet iz groba vèn.
Le spavaj, spavaj, srečni otec moj!

Ribič.

Beneška narodna balada.

Mlavec na reke bregu stoji,
S trnekom ribe svetle lovi.

Ali so ribe svoje glavé —
Nečejo priti njemu v rokél

Čolnič po reki dol priletí,
Lepa mladenka v čolnu sedí.

»Sram te lehkó je, ribič ti mlad!
Solnčece tone že na zapad,

Ti pa na bregu ves dan stojiš,
Ves dan stojiš tu — nič ne vloviš!

Ako ti zdaj-le mene vloviš —
Lahko za ženo mene dobiš!«

Čolnič porine krepko deklíč —
Skoči za čolnom v vodo mladič.

Čolnič po vodi švigne ko strel,
Bodeš li ribič kdaj ga ujel?

Strašen vrtínek čoln zavrtí,
S čolnom mladenko lepo vstopí . . .

»Stavo dobila ti si, dekle,
Pa provzročila smrti si dve . . .«

Reče to ribič, skoči za njó —
In za nevesto zgine na dnó.

Bogdan Vened.

